

عنوان مقاله:

مقایسه فقهی تسری تغلیظ دیه به ارش از منظر فقه امامیه و اهل سنت

محل انتشار:

ششمین کنفرانس بین المللی فقه، حقوق و پژوهش های دینی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

احد امیدی - استاد سطوح عالی حوزه علمیه قم، دکتری روانشناسی موسسه آموزشی و پژوهشی امام خمینی (ره)

عباس احمدی - سطح چهار حوزه علمیه قم، دانشجوی کارشناسی ارشد فقه و حقوق جزا، دانشگاه شاهد تهران

خلاصه مقاله:

با مطالعه احادیث مرتبط با دیه وجستجودر منابع فقهی، با اصطلاحی تحت عنوان «تغلیظ دیه» مواجه می شویم؛ که مطابق آن دیه در شرایط وحالتی مغلط شده و با دیه در حالت معمول متفاوت است. حکم تغلیظ دیه در شرع اسلام یک حکم امضایی است. بدین معنا که قبل از اسلام ماه های حرام «الشهر الحرام» و حرم مکه مورد احترام اعراب بوده و قتل و کشتار ممنوع بوده است. حال اگر کسی در محدوده حرم یا در ماه حرام قتل انجام دهد علاوه بر دیه کامل، باید یک سوم دیه را پرداخت نماید. اکثر فقیهان مسلمان، قائل به مشروعیت تغلیظ هستند و به دلایلی از کتاب، سنت، اجماع استناد جسته اند، اما در اسباب، آثار و کیفیت تغلیظ، باهم اختلاف نظر دارند. هدف پژوهش حاضر، مقایسه فقهی تسری تغلیظ دیه به ارش از منظر فقه امامیه و اهل سنت بود. روش پژوهش کتابخانه ای و توصیفی تحلیلی است و یافته های حاصل از این تحقیق این بود که مذهب امامیه در تغلیظ دیه در ماه های حرام اتفاق نظر داشتند اما در حرم مکه اختلاف نظر دارند. اهل سنت، شافعی و حنبلی بر تغلیظ دیه با شیعه موافق هستند اما فرقه مالکی و حنفی قائل به تغلیظ دیه نمی باشند. در مورد تسری تغلیظ دیه به ارش مذهب امامیه و فرقه حنفی از اهل سنت قائل به عدم تسری هستند بخلاف فرقه شافعی که قائل به تسری تغلیظ دیه می باشند.

کلمات کلیدی:

تسری، تغلیظ، دیه، ارش، فقه امامیه، اهل سنت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1651556>

